

POSLUŠNOST PRAVDĚ

Při bohoslužbě slova 5. postní neděle, tzv. smrtné, budeme ve 2. čtení slyšet slova z listu Židům: „Kristus v době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k Tomu, který měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu k Bohu. Ačkoli to byl Syn Boží, naučil se svým utrpením poslušnosti.“ (Žid. 5,7-8) Tato slova mi připadají velmi vhodná pro závěrečnou část naší postní sebekázně. Mít v sobě ducha pravdivosti během modlitby, při sebezáporu i v prokazování dobrodiní všem potřebným. Tento požadavek jsme slyšeli z úst Pána Ježíše o Popeleční středě a určitě jsme se při tomto postním startu snažili pro zmíněné prostředky duchovního života dobře nadchnout. Ale kolik zbylo v nás z toho počátečního elánu? A jak je to vlastně s tou poslušností vůči pravdě?

Čingiz Ajtmatov ve svém románu, Popravě, uvádí rozhovor Ježíše s Pilátem. Ne sice, jak je to zachyceno v evangeliu, ale podle vlastní fantazie. A z tohoto pohledu je rozhovor velice zajímavý. Pilát nechápe, že tento zkrvavený, zbitý, hrozně potupený muž vůbec není ochoten ani jen uvažovat o tom, že by se vzdal veřejného hlásání své nauky, aby se dostal na svobodu. Proto se ho ptá, proč to všechno dělá? Cožpak se on nebojí dalšího mučení a smrti? Vždyť se nabízel snadné a rychlé řešení

jeho záchranu. Pokud všechno odvolá, bude svobodný. „Ale bojím se, velmi se bojím,“ odpovídá slábnoucím hlasem Ježíš, „ale nebyla by to pravda. To, co říkám, je přece pravda. Jak bych ji mohl zamlčet!“

„Ačkoli to byl Syn Boží, naučil se svým utrpením poslušnosti.“ (Žid. 5,8) Napadá mne, ale vůči komu musel být poslušný, když On sám byl Bůh. Evangelium sv. Jana zaznamenává Ježíšovu výpověď: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (Jan 14,6). Z těchto slov logicky vyplývá, že Ježíš se naučil poslušnosti vůči pravdě, protože On sám je Pravdou.

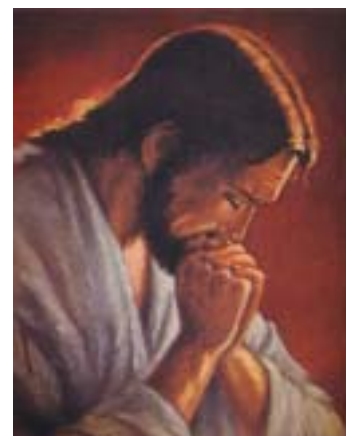
Tak se to vlastně všechno odvíjí, ale pro naše myšlení na jiné rovině. Není spíše naše rovina uvažování a hodnocení věcí poněkud pochybná? Bez problémů spolu s Pilátem zpochybňujeme pravdu, a ještě více zpochybňujeme nutnost říkat ji a všechno jí podřídit. Kolikrát v různých pro nás nepříjemných situacích hledáme nejruznější výmluvy ve svůj prospěch. Vůči svým nepohodlným bližním chceme ochotně uplatňovat pravdu v celé její velikosti, ale vůči sobě či svým přátelům vypočítavě hledáme jen některé výhodné části dané pravdy.

Kořeny takového našeho počínání spočívají již v tom prvním lidském zpochybnění Boží pravdy v ráji. Tehdy první člověk nabral poprvé odvahu přizpůsobovat pravdivost věcí a jejich zákonů sobě samému a svým vlastním požadavkům. A my dobře víme, jak se to stalo. Bylo to tehdy, když se první člověk nechal oklamat falešným hlasem d'ábla, který mu našeptával, že to přece může udělat. Že může být jako „bůh“, který si bude vydávat své vlastní zákony, kterým se musí pravda přizpůsobit. Tím se stalo, že každý člověk má v sobě sklon mít svoji pravdu, o které se ale konkrétně přesvědčuje, že vůbec není pravdou. Proto tuto pravdu člověk nejednou falšuje a podle své potřeby dokonce zrazuje svou čest.

V tento posvátný čas postu máme před sebou jediného a pravého Boha, který na to všechno upozorňoval již tehdy, když člověka stvořil a povolal na svět, a který sám dokládá, že není jiné pravdy, než v něm samém. List Židům potvrzuje, že poslušnost k Pravdě je současně záchranou každého člověka: „Těm, kteří ho poslouchají, stal se původcem spásy.“ (Žid. 5,9)

Drazí bratři a sestry, rád vám všem přeji úspěšný závěr postní doby, abyste o velikonocích mohli přijmout všechny milosti a duchovní dary, které budou vycházet z rukou Zmrtvýchvstalého Pána. On sám ať je vaším pokojem.

Otec Pavel

Pašijový hymnus

Hle, s králem průvod korouhví,
kříž vpredu tajemně se skví,
vždyť na něm v mukách s tělem
přel
našeho těla Stvořitel.

Kaleným kopím hluboce
zasažen ranou do srdce,
svou krev i s vodou vycedil,
aby z nás všechny viny smyl.

Zářivý strome, vznešený,
purpurem krále oděný,
jen tvůj kmen se směl hodným stát
svatých se údů dotýkat.

Hle, cena světa výkupná
tíží ti sladce ramena.
Když svaté tělo zvážil jsi,
znavuješ peklo kořisti.

Čest Oltáři ti, Oběti,
jsou kruté muky k slávě ti,
když smrtí skosen Život byl,
nám smrtí žití vydobyl.

Buď, kříži, zdrav, všech naděje !
Když pašijový čas teď je,
rozhojni milost věřících
a hříšným odpusť každý hřích.

Trojice, zdroji milosti,
ať každý tvor tě s chválou ctí.
Spasené křížem tajemným
oblažuj věčně světlem svým. Amen.

(Vexilla regis proudeunt)

KŘÍŽOVÁ CESTA NENAROZENÝCH

Pane, začínáme spolu cestu utrpení, která pro nás oba končí hroznou smrtí, avšak nadějí na věčný život s Tebou. V této chvíli rozjímání o Tvém utrpení prosím, aby křížových cest nenarozených vůbec nebylo. Dej, ať láska vítězí nad smrtí nenarozených, aby matky byly opravdovými matkami, které ochraňují své děťátko. Amen.

1. Pána Ježíše odsuzují na kříž

Oba jsme, Pane, odsouzeni k smrti. Ty Pilátem, já interrupční komisí. Tebe odsoudili nepřátelé, mě moje vlastní matka. Ty jsi byl s láskou přijat, já však odmítnuto. Nemohu se narodit. Byl jsi milován, já jsem lásku nikdy nepoznalo. Tebe ochránili před Herodem, mě novodobým „herodům“ dobrovolně vydávají.

Pane, smiluj se nade mnou a nad těmi, kteří nade mnou vynesli rozsudek smrti!

2. Pán Ježíš přijímá kříž

I Ty jsi, můj Pane, nesl kříž z donucení, avšak z lásky k lidem. Mně je můj kříž těž vnučen skrze nelásku, sobectví a necitelnost. Na mně lpí kletba nechtěného, proto ten kříž potratu. Jsme spolu zajedno: oběma je nám kříž vnučen, oba se nebráníme, oba jej mlčky neseme.

Pane, smiluj se nade mnou i nad těmi maličkými, kteří ještě musí přijmout kříž potratu.

3. První pád Pána s křížem.

Mým prvním pádem by se dalo nazvat zjištění, že existuji. Pak jsem bylo již nechtěný bezejmenný případ. Nemám jméno. Označili mě slovem „TO“. V kartotéce smrti jsem vedeno jen jako číslo. Jako kdysi lidé v nacistických koncentracích. Má další jména jsou fetus nebo embryo, nechtěné těhotenství. Nepokládají mě za člověka s tělem a duší. Jsem nepříjemný případ, který lze snadno a lacině podle zvrhlých zákonů odstranit.

Pane, smiluj se nade mnou a nad lidmi, kteří mohli být mými rodiči!

4. Ježíš potkává svou matku

Tvé setkání, Pane, s matkou bylo bolestné pro vás oba. Mé setkání s mou „matkou“, je bolestné více pro mě, než pro ni. Jsem uzavřeno v jejím lůně a čekám, až mě nechá zabít. Nemá pro mě lásku ani soucit, jako Tvá matka pro Tebe. Snad ani sama lásku nepoznala, proto mi ji nemůže ani darovat. Ach Pane, jak veliký rozdíl je mezi Tvou matkou a mou!

Pane, smiluj se nade mnou a nad mou matkou!

5. Šimon pomáhá Pánu nést kříž

Tobě, Pane, přece jeden člověk pomohl nést kříž. Jistě měl s Tebou soucit. Nad mým křížem potratu nikdo neprojevil lítost ani soucit. Mně nikdo nepomůže. Já jej musím nést samo, zcela samo. Věřím, že Ty, Pane, nade mnou pláčeš bolestí nad hrozným hříchem „NEZABIJEŠ!“

Pane, smiluj se nade mnou a dej sílu a odvahu těm, kteří brání život nenarozených navzdory necitelné společnosti.

6. Pán Ježíš přijímá roušku Veroniky

Opět se, Pane, setkáváš se soucitem a lítostí. I pouhá rouška, jež setřela z tváře pot, slzy a krev je projevem odvahy a lásky. Cožpak mně nikdo nepodá roušku milosrdenství? Proč je tak lehké mě zabít? Říkají tomu „přerušené těhotenství“. Jaká lež! Což může žít to, co je zabito? Místo života smrt. Místo milosrdenství pokrytectví, místo lásky nenávisť, místo přijetí dítěte kariéra a peníze. To je současný svět. Najde se ve světovém fóru Veronika, která nastaví společnosti roušku pravdy?

Pane, smiluj se nade mnou a nad těmi, kteří vydávají zákony nad nenarozenými!

7. Pán Ježíš padá podruhé pod křížem

Mým druhým pádem by se dal nazvat výsledek počítání mé matky, či rodičů - zbavit se mě. Jaké asi měli důvody? Nepočítali se mnou a já jsem. Počítali, kolik bych je stálo újmy na životní úrovni, či zbrzdění kariéry. Došli v počítání k výsledku: má smrt je lacinější, proto zahynu. Vše se dnes přepočítává na peníze. Snad i jejich rodiče vše přepočítávali a měřili penězi. Počítají všichni a se vším, jen ne se životem. O výsledku svých počtů jsou zřejmě přesvědčeni. Já neumím počítat. Ani by mi to nebylo nic platné. Jsem křehké a slaboučké, ale jsem celý člověk. Chybí mi snad jen detaily na mém tělíčku.

Pane, smiluj se nade mnou a nad těmi, kteří vše, i život, přepočítávají na peníze!

8. Ježíš a plačící Jeruzalémské ženy

Pane, ženy Ti vyjádřily soucit pláčem, i když Ti nijak nepomohly. Možná to byl pláč tzv. plaček. Nezmírnily Tvou trýzeň na křížové cestě. Soucit nebyl pravý. Proto jsi jim také řekl: „Neplačte nade mnou, ale nad svými dětmi!“ Plačte nad generacemi dětí, které přijímají se samozřejmostí zákony smrti potratem. Plačte nad rodiči a prarodiči, kteří tyto zákony vytvořili a schválili. Plačte nad světem egoismu, terorismu, touhy po moci a penězích! Plačte nad sebou, abyste pochopili slova evangelia! Kdo uroní slzu nade mnou? Kdo bude litovat mé smrti? Na rozdíl od Tebe, Pane, nikdo nade mnou nebude plakat. Nanejvýš si ulevně oddechnou.

Pane, smiluj se nade mnou a nad těmi, kdo vydali potratové zákony a kdo se jimi řídí.

9. Pán padá potřetí pod křížem

Můj třetí pád by se dal nazvat „není pro mě místa“. Pro Tebe, Pane, také v Betlémě nebylo místo. Tvá matka Tě s bolestí, avšak s radostí v srdci, porodila ve chlévě. Pane, i já bych se spokojilo s málem, jen kdybych se mohlo narodit. Avšak můj „případ“ je objasněn. Lidské plánování zjistilo, že pro mě není místo u stolu, není kam umístit postýlku, ubralo bych z krajíce hojnosti, ubralo bych čas pro práci, zábavu a koníčky. A dost možná by přibyla i vráska starostí. Musím zemřít, Pane! Musím být obětováno na oltář finančního molocha světa. Neláska zvítězila nad mateřskou láskou.

Pane, smiluj se nade mnou a nad těmi, kteří výmluvami omlouvají své sobectví přijmout maličké.

10. Pána Ježíše zbavují šaty

Tobě, Pane, vzali oděv. Já šaty nemám a nikdy mít nebudu. Mám jen svou jemnou pokožku. Tebe svlékli, aby Tě vystavili potupě. I já budu potupeno. Doslova mě svléknou z kůže. O Tvůj šat „metali los“. Tak jaksi zhodnotili tvé šaty. Mě zbývá jen to, aby mě „zhodnotili“ zvážením a změřením, určili kolika měsíců jsem se „dožilo“ a pak vše vyhodnotili a zaznamenali. Jak rádo bych přišlo na svět nahé. Třeba by mě oblékl někdo jiný než má matka. Jak bych bylo vděčné za život a šatečky.

Pane smiluj se nade mnou a nad těmi, kdo s láskou přijímají život, i když není jejich vlastní!

11. Ježíše přibíjejí na kříž

Pane, jsi přibitý na kříži. Ani kost Ti nebyla zlámána. Mě kleště roztrhají na kusy. A pečlivě spočítají, aby nic z mého těla nechybělo. Neležím jako Ty na kříži. Mé tělo leží na váze. S každým zpomalujícím se tepem mého srdce uniká život. Jaká krutá smrt: kříž i potrat!

Pane smiluj se nade mnou a nad těmi, kteří vykonávají potraty!

12. Pán Ježíš umírá

Pane, ty umíráš a já také. Ty jsi nevinný, já též. Ty jsi zemřel z lásky, já umírám na nelásku. Ty jsi zvítězil nad smrtí, já svůj život prohrálo. Jsem nevinné. Ničím jsem se neprovinilo. Mojí vinou bylo jen to, že jsem se chtělo narodit a žít. Nepocítilo jsem objetí své matky. Pane, věřím, že mě místo mé matky přivineš na své Srdce Ty..

Pane smiluj se nade mnou i nad těmi, kteří v této hodině umírají jako já.

13. Pána z kříže vkládají matce na klín

Pane, mrtvý jsi spočinul na klíně své milované matky, ze kterého jsi byl zrozen. Jak rádo bych já leželo na klíně své matky. Místo toho jsem bylo násilně z jejího lůna vypuzeno. Ty oplakávaný, já bez lítosti zabito. Ty milovaný matkou, já zapuzeno. Ty milované a bolestné břemeno své matky, já břemeno, které bude tížit svědomí. Ty soudce, já příčina odsouzení.

Pane, smiluj se nade mnou a pomáhej matkám, u kterých zvítězí svědomí a život!

14. Pán Ježíš pohřben

Ty máš, Pane, hrob, já jen odpadkový koš. Ty jsi byl důstojně pohřben, já skončím v topeništi nemocničního kotle. Ty odpočíváš v hrobě, já ve Tvém náručí. Ty čekáš jen chvíli na své zmrtnýchvstání, já čekám na soudný den, kdy budu svědkem činů mých rodičů. Já čekám od Tebe milosrdenství a budu prosit o milosrdenství pro mé rodiče.

Pane, smiluj se nade mnou i nad mými rodiči.

Ukřižovaný a Vítězný Pane Ježíši, Synu Boží, na přímluvu Tvé matky, Panny Marie, která Tě s láskou nosila pod srdcem, a svatého Josefa, muže pevné víry, který vám oběma byl statečným ochráncem, vyslyš naše prosby za ochranu života nenarozených dětí, kterým hrozí zabití potratem v lůně jejich matek.

Učiň, aby tito rodiče poznali krutost svého záměru a nezabíjeli bezbranný život nenarozeného človíčka. Dej jim poznat radost z daru života a dej odvahu čestně přijmout jejich zodpovědnost za životy svých dětí.

Pane života i smrti, odpusť nám lidem lhostejnost k různým formám ničení Tvého díla stvoření. Prosíme Tě, dej nám milost, abychom dokázali bránit lidský život od početí do přirozené smrti, pomáhat potřebným a z Tvých ran křížování čerpat sílu k zápasu za život podlé Tvé svatě vůle. Amen.

Vášení Poutníci, 28. března t.r. proběhl v Praze „Pochod pro život“ na obranu nenarozených dětí, které jsou zabíjeny potratem. Mnohde vyzváněly i zvony těm, pro které v tento moment skončil život.

Chtěl jsem touto křížovou cestou připomenout tento hrůzný celosvětový problém zabíjení nenarozených životů. Víím, že mnohým z vás se bude zdát tato křížová cesta krutá. Což není kruté samo zabíjení bezbranného a nevinného života? Víím, že i slovo zabít slyší naše společnost nerada. A najdou se kritici tohoto slova i v řadách věřících a kněží, kteří to považují za nepřiměřené. Pán Bůh zcela jasně a nekompromisně v Desateru řekl NEZABIJEŠ! a nezastíral to slovo. Celý průběh potratu jsem před lety slyšel vyprávět od jedné (nevěřící) zdravotní sestry, která u potratů asistovala. Pro psychické zkolabování nemohla dále tuto asistenci u potratů vykonávat. Momenty z vyprávění této zdravotní sestry se mi hluboko vryly do paměti, proto jsem k potratům možná více kritický a nesmířlivý. To na vysvětlenou.

Prosím, modlete se za změnu potratových zákonů, za změnu smýšlení společnosti a za děťátka, kterým hrozí potrat.

(js)

OZÁŘENÝ KÁMEN

Hle, rdění Východu, svět zprůsvitněl a vidím života chvění v srdcích zvířat i stromů, klanění radostné; a i skály jak by vděčně dívaly se, prozářeny. I všecka stavení, a nad vše nebesa a vody – toliko mé srdce jako vzpurný kámen, vyvěřel ze zoufání, vymykající se vůli mojí, světla v sebe nepropouští, jest v něm jako mrtvý na dně řeky...

Duše má pak, zmatena tím, jako nad zemřelým dítětem matka slzíc naklání se; a že přec v něm zloby není, říci lze snad na útěchu: jako nad synem svým Matka, který třetího dne vzkříšen vstane Světlu...

(B. Reynek)

„A ODPUSŤ NÁM NAŠE VINY, JAKOŽ I MY ODPOUŠTÍME NAŠIM VINÍKŮM“

Barbora Stehlíková

...Na první pohled to vypadá jednoduše. Vznesené poslání křesťana... Láska... Milosrdenství... Vstaň z té země, můj pomýlený bratře, hle, já ti odpouštím...

Nádhera!

Stačí jen pokleknout a před mým vnitřním zrakem již spořádaně defilují zástupy neochotných prodavaček následované sevřenými šíky arogantních zdravotních sester (je mezi nimi i několik lékařů... většinou obvodáči...) ... Valí se nesourodá masa kolegů a kolegyně (s nimiž nemám nejlepší vztahy) objeví se i pár úřednic, dva nebo tři nadřízení, kteří chudáci nedokázali ocenit mé pracovní nasazení adekvátním platem... Někde v pozadí se mihne i nepřátelsky naložená spolužačka ze základky...

A já, křesťanská duše, se za celý tento zástup horlivě modlím, přičemž neopomenu s očima zbožně obrácenými k nebi podotknout: „Vidíš mě, Pane? Ne, že bych se chtěla chlubit, ale nemáš pocit, že mi to jde docela dobře?“

„Nepochválíš mě?“

Můj Pán je naštěstí nejen milosrdný, ale i nadměru trpělivý. Tak jako rodič nemá to srdce upozornit dítě, že obrázek, který načmáralo, má k francouzským impresionistům opravdu dost daleko, tak ani mě násilím nevytrhne z mého infantilního rozpoložení.

Můj Pán zkrátka jen tiše čeká, až přestanu hulákat nadšením nad vlastní dokonalostí.

Můj Pán totiž velmi dobře ví, že svaté nadšení ze mne vyprchá přesně ve chvíli, kdy se ze zástupu viníků vydělí JEDNA KONKRÉTNÍ osoba... Může jít o kohokoli, ale nejspíš to bude osoba, která je mi velice blízká a která mi způsobila (a stále působí) velké trápení. Jakmile dotyčná (či dotyčný) vstoupí do bodového reflektoru paměti, odkudsi ze tmy mého neposlušného podvědomí se vynoří neurčitá závrať, která rychle nabývá na konkrétnosti a vzápětí vyústí ve zcela nesvatý pocit, který by se dal přetlumočit asi jako: „Auvajs, ty mrcho!“ (...a to jsem ještě dost slušná!...)

Následuje chvilka trapného ticha, ve které se zcela marně snažím navodit původní blahosklonnou atmosféru.

Nakonec kapituluji.

V mé vnitřní cele se totiž právě ubydele protivné rozmazlené dítě a hlasitě se dovolává pozornosti: „Oni mi klidně ubližují a já abych se za ně ještě modlila! To není žádná spravedlnost!“

MILOSRDENTVÍ JE DOBROVOLNÉ ZŘEKnutí SE PRÁVA NA SPRAVEDLNOST.

Větička, která tenkým hláskem cinká ze tmy... Rychle ale zanikne v řevu toho ukřivděného fracka, který se rozhodl, že to bez boje nevzdá. Zatímco se pokouším o modlitbu za viníky, buší hlavou do zdi a ječí, že je chudák, že mu všichni ubližují, že se ho nikdo nezastane a že rozhodně nebude nikomu odpouštět dřív, než se ten dotyčný hezky omluví.

Marně se snažím tu obludku zkrotit citáty z evangelia, marně si беру na pomoc varující podobenství o nehodném zadluženém služebníkovi...

Nic.

Původní záměr modlitby se nenávratně ztratí pod nánosem sebelítosti a vzteku.

Z viníků se stávají obvinění a počáteční nadšení se ve světle této nové skutečnosti jeví jako chvilkové pomatení smyslů. Milosrdenství? Ano. Ale odtud až potud. Nejsem přece mučedník. Nemusím si nechat všechno líbit.

...A je to.

Nezkracené dítě dosáhlo svého, stavidla povolila a do „uklizené“ vnitřní cely se valí vlna zlosti. Přináší s sebou splašky malomyslných nářků a sobeckých přání, cáry trudných úvah, zapáchající bahno planých obvinění... Pokud se v něm nechci utopit, nezbývá mi než zkonstatovat, že OPRAVDU není v mých silách tu pohromu zastavit, natož pak vydolovat z toho nepořádku a zmatku nějakou pozitivní emoci. (Mimoděk se mi tak vybaví pohádka o chlapečkovi, který se celý den marně snažil přestěhovat svou skříňku, málem samou námahou vypustil duši a stejně s ní nehnul, dokud ho nenapadlo požádat o pomoc tatínka. „Tati, mně to nejde. Můžeš mi s tím pomoci?“)

„Tati, mě to moc bolí, můžeš s tím něco udělat?“...

Především je třeba utiшит to klubíčko emocí.

Je třeba utiшит bolest, kterou působí neoblomný mechanismus paměti. Je třeba uzdravit zranění. To se neobjede bez nutnosti ukázat poctivě všechny ty ranky, modřiny a záděry, ukázat i špinu, která na těch zraněních ulpěla, přiznat se i ke kopancům zlostných slov a myšlenek vyslaných proti „nepříteli“ s úmyslem zasáhnout a poranit...

Chvilí to trvá... (Aspoň u mne...)

Možná proto, aby byl čas přiznat si i to, o čem se jinak v zájmu sebelítosti mlčí. (Nevím jak komu, ale mně se například dost špatně přiznává, že valnou část zranění způsobila má vlastní hloupost, a že moji „viníci“ zpravidla už jen doťukli to, co jsem si na sebe předem upletla...)

Některé rány se ozývají i po letech, některé se objeví znovu ve chvíli, kdy už na ně člověk skoro zapomněl. Jsou i takové, které se zabodnou jako tříška pod nehet a zůstávají bez ohledu na plynutí času.

Naštěstí Otec ví, jak obvázat i ty nebolavější. Co má být vyléčeno, to se vyléčí. Co má zůstat, zůstane.

Ale i když to zůstává, bolest už je jiná. Časem pozbude palčivosti a dost možná se jednou stane tím ostnem, o kterém mluví svatý Pavel... (?) Nebo háčkem, za který si Bůh přitahuje neposlušné ryby ve chvíli, kdy mají tendenci klesat ke dnu a ztrácet s v kalných proudech... (?) Nevím... Jen doufám, že nějak takhle by to mohlo být.

Wa-š bok lán chaubéjn ajkána d-ať ch nán švokn l-chj bejn.

Neumím aramejsky a patrně bych tuto větu ani nevyšlovala tak, jak by měla znít. Ale mumlám si ji tak, jak to dokážu, a i v té nedokonalé podobě mi zní... skoro jako nápěv. Taková zvláštní a těžko popsatelná píseň o hlubokém lidském smutku, o chybách, které si odmítáme přiznat, o bolestech, které odmítáme zapomenout, o bídě nepoučitelných lidských tvorů, o našem nářku nad vlastní ošklivostí, nad těžko ovladatelnou touhou ubližovat, ničit, mstít se...

Ale je to zároveň i píseň o útěše. O tom, že Bůh zná naše trápení, že ví, jak jsme oškliví a zubožení a že nás i přesto miluje. Ten nápěv mluví o naději, že i ze všech škrábanců a jizev se snad jednou stane něco, co bude mít svou cenu, že i ty nejstrašnější rány se jednou zahojí, že jednou se radostně obejmeme se všemi, kterým jsme tady v tomto slzavém údolí nemohli přijít na jméno...

Že jednou...

A vlastně už teď.

Co jiného by měla znamenat tahle věta Otčenáše, než jakousi malou soukromou přípravu na to velkolepé JEDNOU?

Možná jde právě o to, abychom se pokusili alespoň v těch několika minutách modlitby obejmout se svými viníky a alespoň pro tu chvíli zapomenout, že to ještě pořád bolí.

Možná jde o to, abychom dokázali obejmout i to vzteklé dítě, ve které se tak často měníme, abychom i jemu dokázali odpustit všechnu tu zlobu a touhu po pomstě.

Možná jde o to, pojmenovat všechna svá vlastní provinění a přiznat, že nejsou o nic menší než provinění těch ostatních.

Možná jde o to, abychom pochopili, že zranění a škrábance si s sebou nese každý člověk, ale že ne každý ví, na koho se obrátit s prosbou o uzdravení.

Možná jde o to, abychom zapomněli na vlastní bolest a pokusili se prosit za ty, kteří sami prosit nemohou nebo nechtějí...

Možná jde o to, abychom svá vlastní zranění dokázali obětovat právě za ty, kteří nás zranili, abychom se alespoň na pár vteřin pokusili napodobit rozpjatou náruč našeho Pána Ježíše Krista...

Vím, že jsem jen slabý a zraněný tvor, že ve mně není žádné dobro s výjimkou toho, které přichází od Tebe...

Vím, že se v ničem nepodobám Tvému Synu.

Proto Tě, Otče, pokorně prosím: odpusť mi moje viny pro své Milosrdenství a pro mou snahu učit se odpouštění.

Uvolni, prosím, lana chyb, která mne svazují, jakož i já pouštím z rukou vlákna, jimiž držím chyby ostatních.

Ulehči mi tíhu utajených dluhů, jakož i já zbavuji druhé povinnosti je splácet.

Vymaž stopy mých selhání jakož i já vymazávám ze svého srdce chyby ostatních... Amen.

Pozn.: V závěrečném odstavci byly použity citáty z knihy Neil Douglas-Klotz: Aramejský otčenáš.

(Převzato z časopisu Amen)

INFORMACE Z JEDNÁNÍ PASTORAČNÍ RADY Ř. K. FARNOSTI DOLNÍ ČERMNÁ ZE DNE 12. 2. 2003

1) **Hodnocení ze strany duchovního správce:**

Adventní duchovní obnovu 14.12.2002 i rozšířené příležitosti ke svatě zpovědi měli možnost farníci využít v přípravě na Vánoce. Samotné oslavy vánočních svátků proběhly důstojně. Pouze účast věřících na půlnoční mši svatě byla letos nižší. S ohlasmem se setkala vánoční besídka dětí v Orlovně, v sobotu 28.12.2002, po ranní dětské mši svatě. Svě příznivce má i vánoční šachový turnaj, který se uskutečnil 30. 12. 2002 v podvečer. Ekumenické setkání v neděli 19.1.2003 ve farním kostele i následné posezení na faře mělo hojnou účast.

2) **Beseda s P. Martinem Holíkem z Radia Proglas** se uskuteční v dubnu (přesný termín bude ještě upřesněn) v **Jablonném nad Orlicí**. V 17⁰⁰ hod. bude mše svatá a v 18⁰⁰ hod. setkání na místní faře.

3) **Postní duchovní obnova** proběhne v **sobotu 29. 3. 2003** a povede ji P. Josef Janek z Uničova. Začneme v 7³⁰ hod. mší svatou. Potom budou následovat v Orlovně tři přednášky. První v 8³⁰ hod., druhá v 10⁰⁰ hod a třetí v 11⁰⁰ hod. Odpoledne v kostele mohou farníci využít příležitosti ke svatě zpovědi.

4) **Misijní koláč – neděle 30. 3. 2003** – začátek mše svaté ve farním kostele v Dolní Čermné v 8³⁰ hod., poté setkání farníků v Orlovně. Sestra Ludmila s dětmi připraví pohlednice. Roznášení občerstvení zajišťuje Jana Macanová a topení jako loni MVDr. Václav Filáček, Karel Bednář a Petr Faltus.

5) **„Setkání s písní“** se letos v květnu přestěhuje z důvodu oprav Orlovny do Kulturního domu ve Verměřovicích. Přesný termín bude včas oznámen.

6) **K prvnímu sv. přijímání 15. 6. 2003** přistoupí asi 15 dětí ze druhých a třetích tříd (podle dohody s rodiči). Příprava na první svatě přijímání začne již v březnu.

7) **Setkávání pastoračních rad farností po oblastech.**

Naše farnost patří do Pardubického kraje a setkání bude mít v Litomyšli. Termín se ještě upřesní. Naši pastorační radu budou zastupovat Ing. Václav Beneš, pan Karel Bednář a paní Marie Marková.

8) **Poutní zájezd do Maria Zell.**

Termín předběžně stanoven na sobotu 20. 9. 2003, autobus zajistí Ing. Václav Beneš a mši sv. na poutním místě vyjednává Ing. Milada Nováková.

POZVÁNÍ

Na podzim minulého roku jsme posílali otci Martinu Holíkovi do Rádia Proglas dopis s pozváním, zda by navštívili naši farnost. Návštěvu přislíbili.

V lednu t.r. přišla odpověď, ve které uvádí, že dostali též pozvání z Jablonného nad Orlicí a z časových důvodů by rádi tyto dvě návštěvy spojili v jednu. Po další domluvě se tedy setkání uskuteční **6. dubna 2003 v Jablonném nad Orlicí**.

Z Rádia Proglas přislíbil účast otec Martin Holík se dvěma spolupracovníky. Setkání začne v 17.00 hodin mší svatou v kostele sv. Bartoloměje v Jablonném nad Orlicí a po ní bude následovat beseda na tamní faře.

Na toto setkání jste všichni srdečně zváni i jménem jablonských farníků.

A ještě jednu prosbu na závěr. Prosíme, aby Ti kdo na setkání pojedou autem a budou mít volné místo, aby jej nabídli těm, kteří by se jinak do Jablonného nedostali. Děkuji.

Jan Moravec

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

V dubnu 2003 oslaví:

79 let	pan Jiří Motl	z Dolní Čermné
78 let	paní Božena Smejkalová	z Dolní Čermné
75 let	paní Marie Applová	z Dolní Čermné
73 let	paní Jiřina Holečková	z Dolní Čermné
72 let	paní Jiřina Nastoupilová	z Dolní Čermné
60 let	paní Olga Helekalová	z Horní Čermné
82 let	paní Věra Dušková	z Verměřovic
77 let	pan Břetislav Krejsa	z Verměřovic
65 let	paní Milada Faltusová	z Verměřovic
60 let	pan Josef Mařík	z Verměřovic
79 let	paní Jaroslava Marková	z Petrovic

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let

Výročí 50 let společného života

Dne 6.dubna 2003 oslaví v Dolní Čermné svoji zlatou svatbu manželé Valentin a Marie Kunertovi z Dolní Čermné. Manželům Kunertovým k jejich zlaté svatbě ze srdce blahopřeji a vyprošuji Boží pomoc a potřebné zdraví do dalších let společného života.

Byl pokřtěn a stal se členem Kristovy církve

ve Verměřovicích 23. 2.2003 Jan Moravec z Verměřovic

Rodičům Honzíka rád blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné milosti pro křesťanskou výchovu všech jejich dětí.

Křesťansky jsme se rozloučili

v Dolní Čermné 8.3.2003 s panem Jaroslavem Mačátem z Dolní Čermné

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku.

Otec Pavel

KULTURNÍ KALENDÁŘ

St 9.4. – 19.30 hod.	GARHAWELSKÝ HIMALÁJ A SEVERNÍ INDIE – příroda a lidé Cestopisná reportáž RNDr. Vladimíra Lemberka Sál lanškrounského zámku
Ne 13.4. – 14.00 hod.	HURÁ, JARO JE TADY – zábavné odpoledne pro děti a rodiče 14.00 hod. velikonoční mini jarmark velikonoční ozdoby, keramika, ukázka zdobení kraslic, ochutnávka velikonočních specialit, občerstvení 15.00. hod. Velikonoce jsou za dveřmi zábavný pořad pro děti, ve kterém se dozvědí o starých zvycích jara, ale také o velikonočních svátcích a tradicích. Nebudou chybět ani písničky a velikonoční soutěž lanškrounský zámek
Út 15.4. – 19.30 hod	POSLEDNÍ LÉTO – hra ze života Sáry Bernhardtové Hrají: Marta Vančurová, Vlastimil Harapes. Sál lanškrounského zámku
St 16.4. – 18.00 hod.	Koncert žáků ZUŠ Sál Kina v Jablonném nad Orlicí
So 19.4. – ve 21.00 hod.	BÍLÁ SOBOTA – obřady vigílie Veliké noci ve farním kostele v Dolní Čermné Po skončení vigílie bude na faře v Dolní Čermné připraveno malé pohoštění na oslavu Zmrtvýchvstání Páně. Všichni jsou vítáni!!
Čt 24.4. – 19.30 hod.	ROBERT KŘEŠTAN – „Komorní turné“. Sál lanškrounského zámku
Pá 25.4. – 19.00 hod.	RAJČATŮM SE LETOS NEDAŘÍ – komedie v podání divadelní společnosti „Háta“. V hlavních rolích D. Syslová, M. Zounar, M. Bočanová, L. Zedníčková, I. Andrllová Sál kina v Jablonném nad Orlicí
Ne 27.4.	Poutní slavnost v kostele sv. Jiří v Dolní Čermné bohoslužby: v 7.30 hod. a 10.00 hod.
Ne 27.4. – 10.00 hod.	Memoriál Q.Štěpánka – 56. ročník - závod v přespolním běhu Areál na Maláku v Jablonném nad Orlicí
St 30.4. – 20.00 hod.	Taneční zábava – Čarodejnice Stadión v Jablonném nad Orlicí

PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

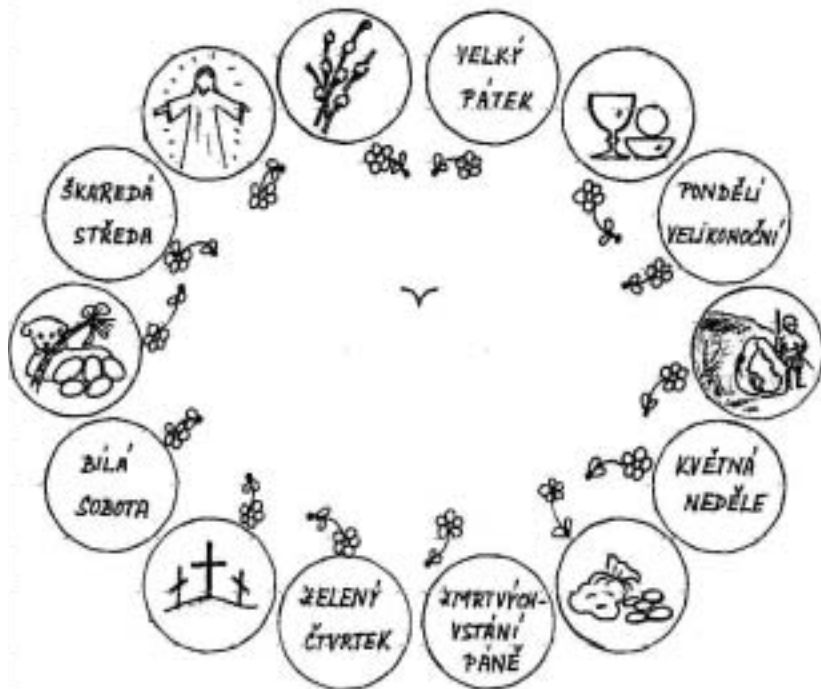

Prožíváme dnes čtvrtou neděli postní. Více než polovina postní doby je už za námi, takže do Velikonoc zbývají ještě tři týdny. Poslední z těchto tří týdnů se liší od ostatních. Říká se mu Svatý týden. A vy určitě víte, že některé jeho dny nesou svá zvláštní označení. Ta mají symbolizovat události, které se v těchto dnech před Velikonocemi odehrávaly. Vy si o tom všem budete povídat v hodinách náboženství, nebo doma s rodiči a také to uslyšíte v kostele.

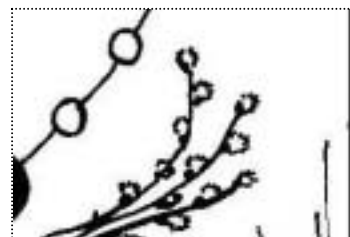
Pak pro vás nebude těžké vyřešit dnešní úkol od Otazníčka. Na obrázku jsou vypsané důležité dny ze Svatého týdne a Velikonoc. Ke každému patří jeden malý symbolický obrázek. Vaším úkolem bude správně tyto obrázky přiřadit k jednotlivým dnům. Můžete si je třeba očíslovat a vybarvit.

Každý obrázek má svou vlastní kytičku. Není to jen tak na parádu, ale má to svůj význam. Je přece jaro, příroda začíná kvést, každá kytička nám dovede udělat radost. A tyto naše květinčky nám navíc pomohou odhalit ještě jedno tajemství, které obrázek skrývá. Zdánlivě uvnitř kruhu není kromě malé čárky nic. Jak ale za chvíli zjistíte, není to pravda. Vezměte si pravítko a tužku a spojte pečlivě černé tečky z kytiček vždy tak, jak k sobě obrázky patří. Vy nejmenší poproste rodiče nebo sourozence, ať vám pomohou. Pokud správně přiřadíte obrázky a jejich kytičky spojíte čarami, objeví se vám ve středu kruhu určitý tvar. Zaoblete jeho horní hrany a najdete tam...

(nápověď: symbol toho nejdůležitějšího na celém světě)

(Otazníček)

Pro starší:

Boží láska je jako slunce, ta je vždycky všude přítomná...

Otevři své srdce a vem si jí kolik chceš.

Nikdy mrak nezastíní tu lásku, kterou má Bůh k nám.

Dej tuto lásku i dále, také tomu, který nechce Tě mít rád.

Změnit může i tebe, když svolíš ještě i dnes...

Nad stébly staré trávy, ještě zmrzlými ranním mrazíkem, které trčí do všech stran jako vlasy rozčuchaného uličníka, se rozlévá oslnující záře vycházejícího slunce. To prostupuje svými zlatobílými paprsky i mezi tyčkami dřevěného plotu, ozařuje stromy, každou jejich větvíčku, chce rozjasnit i sebenepatrnější skulinku...

Dívám se na tento obrázek dlouho, nebo spíše se dívám do obrázku. Až nezvykle dlouho...přemýšlím. Vidím slunce, ale cítím, že za ním člověk nemůže nevnímat Boží lásku. Určitě jste již měly možnost v přírodě tento pocit prožít. Napadá mě, jak úvodní slova rytmické písně nádherně a přitom velice jednoduše toto vyjadřují.

Slunce - životodárná síla, která nám dává světlo. Ale nejen nám, všemu živému, každíčkému stromu, lístku, stéblu trávy. Světlo tolik potřebné k tomu, aby zase rostliny mohly nám poskytovat kyslík a my dýchali, žili. Slunce nám dává teplo. Dává nám naději, když svítí, a my prožíváme krásný den, načerpáme pak síly na další dny. Bez slunce by byl všude chlad, tma, smrt...

Stejně tak Boží láska. Napadne nás někdy, jak je pro nás důležitá. Bůh nám ji nabízí z nekonečného moře své doširoka otevřené náruče. Je na nás, kolik těch kapiček jsme schopni zachytit a přijmout, jak otevřeme své srdce, nebo zda se „točíme“ zády a odmítáme...

Asi nikdy nebudeme schopni pochopit velikost Boží lásky. Bůh miluje každíčkého člověka, ať je jaký chce. Dokážeme to přijmout a pokoušíme se to žít? Pro člověka je to celoživotní a velice těžký úkol... Kdyby Bůh jen na okamžik přestal milovat... pro nás by to znamenalo... okamžitě zánik. Bůh ale miluje, a to až do krajnosti. Do krajnosti pro nás jen těžko pochopitelné. Důkazem je samozřejmě to, že nám poslal svého Syna a ten, ač sám bez viny, přinesl za všechny naše hříchy tu největší oběť na kříži. Velikonoc se blíží, znovu si budeme připomínat všechny události tak, jak se staly. Zkusme v tom všem nepřehlédnout a znovu si uvědomit tu obrovskou Boží lásku...

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Prošli jste správně bludiště? Písmena vám měla prozradit, že tím významným dnem byla Popeleční středa, která zahajuje postní dobu.

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

4. neděle postní
30. března 2003
14. týden / 2003

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

31. března -	pondělí	po 4. neděli postní 18.00 Dolní Čermná – za Marii a Václava Vondrový
1. dubna -	úterý	po 4. neděli postní
2. dubna -	středa	po 4. neděli postní, sv. Františka z Pauly, poustevníka 18.00 Dolní Čermná – za Annu Faitovou, manžela a syna
3. dubna -	čtvrtek	po 4. neděli postní 6.45 Dolní Čermná – za farníky 18.00 Verměřovice – za Jiřinu Stejskalovou a rodiče
4. dubna -	pátek	po 4. neděli postní, první pátek v měsíci, sv. Izidora, biskupa 18.00 Dolní Čermná – za Františka a Otýlii Andrlovy a syna Josefa
5. dubna -	sobota	po 4. neděli postní, první sobota v měsíci, sv. Vincence 6.45 Dolní Čermná – za živou rodinu 17.00 Petrovice – za Ladislava Nováka a rodiče

6. dubna - neděle – 5. neděle postní

Dolní Čermná -	7.30 h.	– za Elišku Cejnarovou, rodiče a sestry
Verměřovice -	9.00 h.	– za Josefa Maříka, manželku a celý rod
Dolní Čermná -	10.30 h.	– na poděkování za dar 50 let společného života s prosbou o další Boží pomoc a ochranu

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: ve středu od 16.00 - do 17.55 h., v pátek od 14.30 h. – do 17.30 h., v ostatních dnech se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté. Ve Verměřovicích ve čtvrtek od 14.00 – do 17.55 h.

Akce ve farnosti:

akce	den	čas	hodina	místo
zkouška zpěvu na dětské bohoslužby	pondělí	31. 3.	16.45 h.	fara Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty	pondělí	31. 3.	17.30 h..	kostel Dolní Čermná
odpolední setkání žen při kávě	úterý	1. 4.	16.30 h..	fara Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty	středa	2. 4.	17.30 h..	kostel Dolní Čermná
jednání Pastorační rady farnosti	středa	2. 4.	19.00 h..	fara Dolní Čermná
Dětské klubíčko	čtvrtek	3. 4.	9.00 – 11.00	fara Dolní Čermná
návštěva starších a nemocných	čtvrtek	3. 4.	dopoledne	Dolní Čermná
farníků před velikonoce	pátek	4. 4.	dopoledne	Dolní Čermná
adorace před vystavenou eucharistií	pátek	4. 4.	14.00 – 17.30 h.	kostel Dolní Čermná
schůzka ministrantů	sobota	5. 4.	9.00 h..	fara Dolní Čermná
biblická hodina	sobota	5. 4.	20.00 h..	fara Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty	neděle	6. 4.	15.00 h..	kostel Dolní Čermná

(Pa)

Duben 2003				
6.4.	Ne	5. neděle postní	7.30	Vávrovi 270
			10.30	Pecháčkovi 53
13.4.	Ne	Květná neděle	7.30	Moravcovi 267
			10.30	Macháčkovi st. 55
17.4.	Čt	Zelený čtvrtek	18.00	p. Havlová 247
18.4.	Pá	Velký pátek	18.00	Klekarovi ml. 292
20.4.	Ne	Zmrtvýchvstání Páně	7.30	Nastoupilovi 272
			10.30	Macháčkovi Z., M. 55
21.4.	Po	Pondělí velikonoční	7.30	Plhákovi 277
			7.30	Řehákovi 283
27.4.	Ne	2. neděle velikonoční	7.30	Macháčkovi ml. 55
			10.30	

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Květen 2003				
4.5.	Ne	3. neděle velikonoční	7.30	p. Vašíčková 27
			16.00	Jansovi 65
11.5.	Ne	4. neděle velikonoční	7.30	Bednářovi 285
			16.00	Venclovi 288
18.5.	Ne	5. neděle velikonoční	7.30	Dostálovi 293
			16.00	Hejlovi 232
25.5.	Ne	6. neděle velikonoční	7.30	Klekarovi 292
			16.00	Režný 403
29.5.	Čt	Nanebevstoupení Páně	19.00	Hubálkovi 61

POUTNÍK, DUBEN 2003

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: poutnik@post.cz

Uzávěrka příštího čísla je 6. dubna 2003, Poutník vyjde 27. dubna 2003

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková

Grafické zpracování: Z. Krátký, T. Macháček, T. Bednář. Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 465 323 159. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.